

BOBBIE PEERS este un cunoscut producător de film și scenarist și este singurul norvegian care a primit Palme d'Or la Cannes (în 2006, pentru scurtmetrajul *Sniffer*). *William Wenton și hoțul de luridium* este romanul său de debut.

BOBBIE PEERS WILLIAM WENTON ȘI HOTUL DE LURIDIUM

Traducere din limba norvegiană

IVONA BERCEANU

nemi

Coperta: Cristian FLORESCU, Laura CĂLȚEA
Ilustrația copertei: Tudor POPA

This Translation has been published
with the financial support of

NORLA
NORWEGIAN LITERATURE ABROAD

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PEERS, BOBBIE

William Wenton și hoțul de luridium / Bobbie Peers;
trad.: Ivona Berceanu. – București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-632-9

I. Berceanu, Ivona (trad.)

087.5

Bobbie Peers
LURIDIUMSTYVEN
Copyright © Bobbie Peers 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency

© Nemira, 2016

Redactor: Laura CĂLȚEA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-632-9

Gara Victoria, Londra

Era în toiul agitației de dimineață. Oameni ocupați, de toate tipurile și vârstele, se grăbeau într-un du-te-vino fără-ncetare. Fiecare trecător era absorbit de propriile gânduri și nimeni nu l-a văzut pe bătrânul cu barbă și cu ochelari rotunzi alergând prin holul gării. Într-o mână ținea strâns un pachet maro și se tot uita în urma lui, ca și când l-ar fi urmărit cineva.

Se împiedică de geanta cu roțile a unui trecător, făcu câțiva pași ca să-și recapete echilibrul și apoi își văzu mai departe de drum. Coborî pe scările rulante care duceau spre metrou.

Jos, pe peron, oamenii stăteau lipiți ca sardelele, dar bărbatul își făcu loc prin mulțime și se opri la un capăt al peronului. Dinspre tunel se simțea o briză ușoară. Venea un tren.

Niciunul dintre ceilalți călători nu observă când bărbatul sări pe șine. Se auzea scrâșnetul unui tren care se

apropia și presiunea din tunel cresc în intensitate. Bătrânul aruncă o ultimă privire spre peron înainte de a se întoarce cu spatele și de a se face nevăzut în tunelul întunecat.

CAPITOLUL 1

Opt ani mai târziu. La o adresă secretă, undeva în Norvegia.

William era așa prins de ceea ce făcea, încât nu o auzi pe mama lui strigându-l. Stătea aplecat deasupra unui birou enorm. Își concentra toată atenția ca să prindă ultimul șurub într-un cilindru metalic, de dimensiunea unui sul gol de hârtie igienică. Cilindrul era împărțit în mai multe segmente marcate cu diverse simboluri și inscripții.

William ridică cilindrul spre lumină cu un aer mulțumit și îl studie cu atenție. Ridică în mâini un fragment de ziar în care se vedea poza unui cilindru asemănător celui pe care îl ținea el în mână. Scria: „Imposibilitatea – codul cel mai greu de descifrat din lume – vine în Norvegia. Vei reuși să-l decodifici?”

– HAI LA CINĂ! strigă mama sa din bucătărie.

William nu reacționează. Avantajul lui era că această casă nu avea o rezonanță foarte bună. Pereții din marea vilă erau acoperiți cu rafturi ticsite de cărțile moștenite de la bunicul lui. Acesta lăsase instrucțiuni clare ca nu cumva

să le arunce vreodată și volumele fuseseră transportate din Anglia în șapte containere mari. William le citise pe toate, cel puțin de două ori.

Se împlineau opt ani de când au trebuit să părăsească Anglia și tot atâția de când se mutaseră în vila aceasta. Opt ani trecuseră de când dispăruse bunicul. Acum William și părinții lui locuiau incognito, sub nume false, la o adresă secretă, undeva într-o țară numită Norvegia.

– WILLIAM OLSEN! LA CINĂ!

Mama sa nu se dădea bătută, iar William o auzi de data aceasta. Mama rostise Olsen. William Olsen. Niciodată nu se va obișnui cu numele ăsta! Aștepta cu nerăbdare ziua în care va putea spune cum îl cheamă în realitate: William Wenton.

Renunțase demult să mai întrebe ce se întâmplase de fapt acum opt ani în Londra și nici de ce trebuia să-l cheme Olsen acum sau de ce fusese nevoit să învețe norvegiană. De ce locuiau tocmai aici și unde dispăruse bunicul? Părinții săi stabiliseră de comun acord să nu mai deschidă acest subiect, de parcă adevărul ar fi fost mult mai rău decât toate secretele din lume. Tot ceea ce știa el despre întâmplările de atunci era că avusese loc un accident de mașină, din cauza căruia tatăl său rămăsese paralizat.

Dar se întâmplaseră mult mai multe lucruri, unele atât de grave, încât toată familia fusese nevoită să dispară de pe fața pământului. Această țară mică și îngustă, despre

care aproape nimeni din lume nu auzise, era locul perfect în care să se ascundă o vreme cât mai îndelungată.

– HAI LA CINĂĂĂ! strigă mama încă o dată.

– Dar trebuie să repar ceva mai întâi..., bombăni William în sinea lui.

Apoi veni rândul tatei să urle din depărtare:

– WILLIAM... HAI LA CINĂ!

William răsucea cu atenție cilindrul de metal, simțind îmbinarea perfectă dintre părțile componente. Aproape că sări de pe scaun când ușa camerei se deschise brusc. Ușa se izbi de un raft înalt de cărți, care se răsturnă pe jos. Un volum căzu peste mâna băiatului și acesta scăpă cilindrul, care se lovi de podea cu un clinchet și se rostogoli. Băiatul tocmai se apleca să-l ridice, când tatăl lui intră în cameră într-un cărucior electric cu roțile. Pe chipul lui William se întipări spaima când își dădu seama că cilindrul era fix pe traiectoria scaunului cu roțile. Se auzi un pocnet metalic atunci când cilindrul fu zdrobit și tatăl frână brusc. Urmă un scrâșnet tipic unui aparat electronic ce se strică și un norișor de fum se ridică dinspre rămășițele prinse sub roată. Tatăl lui se uită enervat în jos și strâmbă din nas.

– Iar începe să se strice? Abia ce l-am scos din service, bombăni el pentru sine, aruncându-i o privire dură lui William, care puse repede mâna peste articolul din ziar.

– Cina... vino ACUM! îi ordonă tatăl înainte să dea în spate cu scaunul. Se izbi ușor de un alt raft de cărți și ieși din cameră.

William așteptă ca sunetul transportorului care ducea scaunul tatei să se oprească și abia atunci se ridică. Inspiră adânc. Fusese cât pe ce! Oare tata nu a observat nimic? William era foarte sigur că reușise să pitească fragmentul de ziar chiar atunci când tatăl lui năvălise înăuntru. Se duse și ridică cilindrul cu grijă. Era turtit și îl scutură puțin.

– Cum e posibil? își spuse nervos și privi spre sistemul de siguranță de pe interiorul ușii. Cum de l-a uitat deschis? Întotdeauna puneia zăvorul la ușă atunci când se ocupa cu spargerea codurilor.

William se răsuci și se duse înapoi la birou. Puse fragmentul de ziar și ce a mai rămas din cilindru într-unul dintre sertare. Rămase în picioare uitându-se la celelalte lucruri din sertar: o mână mecanică pe care o construise singur, un joc de puzzle 3D din metal, un cub Rubik și o cutie mică de pantofi cu un ciocan de lipit, șurubelnițe și clești mici.

Împinse sertarul la loc, îl închise cu o cheie pe care o ținea ascunsă într-o crăpătură din podea. Mai aruncă o privire prin cameră, ca să se asigure că a dosit totul.

Dintr-un motiv oarecare, tatăl lui ura criptografia. Îl bătuse foarte mult la cap pe William să aibă și el preocupări obișnuite ca ceilalți copii: fotbal, trupe de muzică, orice. Era de parcă tatălui său i-ar fi fost frică de coduri și s-ar fi temut ca nu cumva William să nu facă o pasiune pentru ele. Și situația se înrăutățea. Uneori tata decupa cuvinte încrucișate din ziare și le ardea în

sobă. De asta începuse William să folosească zăvorul de la cameră – ca nu cumva tatăl lui să descopere tot ceea ce fusese ascuns în cameră.

Tata ar fi trebuit să știe cum se simțea William câteodată, când vedea doar coduri în jurul său. Totul în lumea asta putea să fie un cod: o grădină, o casă, o mașină, tot ceea ce vedea la televizor sau citea într-o carte. Erau toate ca niște puzzle-uri, iar creierul său prelua comanda imediat. I se putea întâmpla în timp ce se uita la un copac sau la un model din covor. Uneori simțea că lucrurile se dezintegrau chiar în fața ochilor săi, iar el putea astfel să vadă fiecare particică din întreg, precum și locul potrivit al fiecărei particule. Așa fusese de când se știa, dar intra deseori în bucluc din cauza asta. Ăsta era și motivul pentru care prefera să fie singur, dacă se putea chiar în camera lui, cu ușa închisă, unde deținea controlul suprem.

William rămase ținut locului, cu privirea pironită pe biroul mare. Era biroul bunicului. Suprafața de scris era din abanos negru și tare, unul dintre cele mai dure tipuri de lemn din lume. Pe fiecare colț erau sculpturi cu figuri demonice, care se strâmbau și scoteau limba. Când era mic, William se temea de masa aceea, dar după ce a mai crescut puțin, a devenit curios. Întreaga suprafață a biroului era decorată cu simboluri ciudate, „scrijeliturile bunicului“, după cum le numea mama. William își imagina că erau mesaje secrete lăsate de bunicul său, care fusese unul dintre cei mai buni

CAPITOLUL 12

William privi în jur. Pereții și tavanul erau din oțel argintiu, la fel ca podeaua. Canapeaua din colț arăta de parcă nu ar fi stat niciodată nimeni pe ea, iar pe pupitrul din fața lui, toate lucrurile erau perfect aliniate în unghiuri drepte. Nu zări nicio carte pe nicăieri. De fapt, nici măcar nu arăta ca o bibliotecă.

– Domnul Goffman este prin preajmă, îi spuse o voce răgușită.

William se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Rămase locului și așteptă. Își aminti atunci că majordomul îl avertizase cu privire la bibliotecar.

– Ți-am spus că domnul Goffman este prin preajmă! repetă vocea.

– Am auzit asta... dar... tu unde ești?

– Aici, evident spuse vocea pe un ton nervos.

Lui William i se părea că aude zgomotul unui motor electric, dar nu vedea pe nimeni.

– În spatele tău, spuse vocea.

William se întoarse și văzu un robot pe roți cu patru brațe lungi. Robotul era la fel de strălucitor ca și biblioteca. Se integra atât de bine în peisaj, încât era aproape transparent.

– Tu ești bibliotecarul?

– Exact, răspunse robotul. Mă cheamă Albert.

– Dar unde sunt toate... începu William să spună, măsurând încăperea cu privirea, însă nu apucă să-și termine propoziția pentru că unul dintre brațele lungi de metal ale lui Albert țâșni cu o viteză incredibilă și-l înțepă în deget cu un ac subțire.

– AU! strigă William retrăgându-și mâna. Își ridică degetul arătător și observă o mică picătură roșie de sânge.

– Scuze! spuse Albert în timp ce cu un alt braț colectă rapid picătura de sânge într-o eprubetă.

– Ce faci!? strigă William uitându-se înspăimântat la robot.

– Este doar o mică probă de sânge, nu ai de ce să te temi, spuse Albert dându-se într-o parte. Așa. Stai jos pe canapea. Uite, ceva să citești în timp ce aștepți. În ciuda tuturor aparențelor, aceasta este totuși o bibliotecă.

Albert îi întinse lui William o tabletă pentru citit. William ezită puțin, dar până la urmă o luă și se așeză pe canapea. Încerca să se relaxeze și să-și ocupe mintea cu tableta, când deodată simți cum cineva îl trage tare de păr.

– AU! țipă el din nou uitându-se năucit spre robot.

Albert ținea un smoc de păr într-unul dintre brațe.

– Scuze! spuse robotul și ascunse smocul de păr la spate. Este doar o analiză obișnuită de păr. Dar acum am terminat, îți promit. Nu mai sunt și alte probe. Pe cuvânt.

William se lăsă pe spatele canapelei și porni tableta. Pe ecran apăru un cuprins al tuturor cărților. *Matematică alternativă* se numea prima. Mai urmau *Teoria piramidelor* și *Origami mecanic*. William nu se putu abține să nu zâmbească. Institutul părea să fie locul în care s-ar putea simți ca acasă.

– Poate că le-ai mai citit pe unele dintre ele, spuse o voce profundă în spatele lui.

William se întoarse și văzu un bărbat neobișnuit de înalt și de slab. Purta un costum negru și se sprijinea într-un baston alb, dar avea părul negru ca tăciunele. Îl privi pe William cu ochi negri și pătrunzători.

– Ai avut o călătorie plăcută? întrebă el.

– D-da, se bâlbâi William.

– Perfect, spuse bărbatul și se uită spre Albert. Ai făcut ceea ce trebuia să faci?

– Da, spuse robotul arătându-i eprubeta și firele de păr ale lui William.

– Atunci poți pleca, îi ordonă bărbatul.

Albert ieși pe hol și ușa se închise în urma lui. Bărbatul cel înalt așteptă până când ușa se închise complet, iar apoi se duse la William și-i întinse mâna.

– Fritz Goffman, se prezintă el. Și este întotdeauna mai bine să stai jos decât în picioare, adăugă el

făcându-i semn să ia loc. Tu nu știi nimic despre mine, dar eu știu destul de multe despre tine, îi spuse Goffman privindu-l cu o mină serioasă.

– De ce mă aflu aici? izbucni William.

– Este o poveste lungă, dar totul a fost pentru binele tău. Vei afla mai multe mai târziu. Deocamdată, trebuie să ai încredere în mine, bine? îl întrebă Goffman.

William îl măsură din priviri pe bărbatul înalt și uscativ câteva secunde bune, pe urmă aprobă din cap.

– Înregistrarea video de pe avion vorbea despre candidați, continuă el. Și eu sunt un candidat?

– Știu că lucrurile s-au derulat într-un ritm alert astăzi. Te afli aici în primul și în primul rând pentru că este cel mai sigur loc pentru tine în momentul de față. Pe de altă parte, cred că ai putea fi și un foarte bun candidat. Vei afla mai multe mâine dimineață, preciză Goffman.

– Unde sunt părinții mei?

– Sunt teferi și sunt în afara oricărui pericol, într-un loc secret. Dar a fost cât pe ce de data asta.

– De data asta? întrebă William.

– Da. Aceasta nu este prima dată când Abraham Talley își încearcă forțele.

Abraham Talley? William înghiți în sec.

– Cine este Abraham Talley?

Goffman îl privi serios.

– Este un bărbat ... foarte... periculos, spuse el pe un ton grav.